

UVOD

Vsako leto se poskušamo s tridnevnicco pred praznikom blaženega škofa Antona Martina Slomška oziroma pred Slomškovo nedeljo duhovno pripraviti na praznovanje z odkrivanjem vsaj majhnih detajlov iz njegovega bogatega življenja in dela. Letos 26. septembra mineva 150 let, odkar je škof Slomšek v slovesni procesiji od opatijske cerkve v Celju pospremil prve tri duhovnike Misijonske družbe – lazariste v njihovo novo hišo pri Sv. Jožefu nad Celjem.

Slomšku je uspelo, kar ni uspelo drugim škofom v Avstriji: v svojo škofijo je sprejel glasnike evangelija, od katerih je pričakoval, da bodo "na prižnici, v spovednici, v bolnišnicah in pri bolniških posteljah delali v apostolskem duhu sv. Vincencija Pavelskega ... Sinovi sv. Vincencija Pavelskega so v Franciji rešili vero. Naj prinesejo njen razcvet tudi med nami – v lepi povezanosti z nami."

Brez dvoma je Slomšek znal prisluhniti času, v katerem je živel. Poznal je nevarnosti, ki pretijo veri, zato je želel poživiti vero, zlasti preprostega ljudstva. Ljudski misijoni so postali pomemben element poživljanja in poglobljanja vere, lazaristi pa nepogrešljivi misijonarji. Letošnja tridnevnicca nam bo odkrila Slomškovo skrb za zaupano mu Božje ljudstvo. Vedel je, da novi časi zahtevajo tudi nov način dušnopastirskega dela. Ni se bal drugačnega pristopa k ljudem. Vesel je bil bogate ponudbe in zavzetega dela ljudskih misijonarjev.

Ne bomo ostali le pri zgodovini, ampak bomo iskali tudi odgovore na vprašanja našega časa. Kje danes vidijo lazaristi svoje poslanstvo, na katere izzive časa bodo posebej pozorni, nam bodo poskušali odgovoriti zadnji dan tridnevnicce.

Postavlja se vprašanje, kdaj naj bo tridnevnicca: pred Slomškovim praznikom, od 22. do 24. septembra, ali pred Slomškovo nedeljo, od 26. do 28. septembra? Dokler Slomšek ni imel svojega praznika, je bilo smiselno, da je bila tridnevnicca pred Slomškovo nedeljo; odkar pa ima Slomšek svoj praznik, v Mariborski škofiji je celo slovesni praznik, pa je primerno, da imamo tridnevnicco kot pripravo na praznik.

Ker je letošnja tridnevnicca povezana s 150 letnico prihoda lazaristov v Slovenijo, je seveda možno, da zaradi zgodovine – lazaristi so prišli v Celje k Sv. Jožefu 26. septembra 1852 – in godu sv. Vincencija Pavelskega, ki je 27. septembra, obhajamo tridnevnicco pred Slomškovo nedeljo. Kadar koli boste obhajali tridnevnicco, naj pomaga vam in vašim vernikom spoznati Slomška in se od njega učiti, s primernimi sredstvi odgovarjati na znamenja časov.

Še nekaj ne pozabimo: kjer še ne molite, začnite pri tridnevnici moliti za Slomškovo kanonizacijo. Ne odnehajte, dokler prošnja ne bo uslišana.

Slomškova nedelja 2002

Tridnevnicica pred Slomškovo nedeljo

ČAS NAM PRINAŠA NOVE NALOGE

Prvi dan – četrtek, 26. septembra

Uvod v mašo

Vsako leto ob praznovanju blaženega Antona Martina Slomška odkrivamo veličino človeka, ki ostaja pred nami ne le kot lik, temveč tudi kot začetnik mnogih pomembnih ustanov, ki živijo in delujejo. Spomnimo se lanske stopetdesete obletnice Mohorjeve družbe, s katero je Slomšek jasno in razumljivo nagovoril sodobnike in lep del slovenske zgodovine. Letos pa se s hvaležnostjo spominjamo, da je prav pred sto petdesetimi leti začela delovati Misijonska družba lazaristov na slovenskih tleh, spet po Slomškovi zaslugi. Prav na današnji dan, 26. septembra 1852. leta, jih je slovesno sprejel in nagovoril pri Sv. Jožefu nad Celjem.

Želel je misijonarje za svoje ljudstvo in našo deželo, da bi tod živeli ljudje vere, ki bodo zdrav temelj prihodnosti za nove rodove. Letošnjo tridnevnicico in Slomškovo nedeljo povezujemo z jubilejem lazaristov in se skupaj veselimo sadov pomembne ustanove, ki je po Slomškovem vzoru in na preprost način sv. Vincencija zaznamovala čas in človeka v njem. Ob tem pa že na začetku lahko začutimo, da smo vsi povabljeni k misijonskemu delu. Slomšek in Vincencij sta nam svetli točki, ki se ju veselimo, ob njima pa tudi čutimo svojo drugačnost in šibkost. To priznajmo, da bomo voljni za prihod Gospoda in za nagovor velikih vzorov.

Nagovor: Misijonarji za sodobni čas

Blaženi škof Anton Martin Slomšek se je zagotovo posebej odlikoval po izostrenem pogledu v takratni čas, o katerem si ni delal iluzij in ob katerem ni obupoval. Ob pozdravu lazaristov (26. septembra 1852) pri Sv. Jožefu nad Celjem, je takole utemeljeval njihov prihod: »Vedno bolj razširjajoča se nevera je prvi sovražnik, je gnil madež duhovno bolne družbe. Nevera je glodajoč črv pri steblu vsake prave sreče. Kjer vero in Božji strah teptajo, tam družbe ni več mogoče rešiti, razen s popolno vrnitvijo k Bogu. Proti zlu nevere in indiferentizmu na prižnici, v spovednici, v bolnišnicah in pri bolniških posteljah delati v

apostolskem duhu sv. Vincencija Pavelskega, to je, moji visoko čislani duhovniki misijonarji, vaša velika naloga. Sinovi sv. Vincencija Pavelskega so v Franciji rešili vero. Naj prinesejo njen razcvet tudi med nami - v lepi povezanosti z nami.«

Besede, ki v takratnem času pri povprečni javnosti gotovo niso bile navdušeno sprejete, so tako zadele trenutek, da so še danes, po sto petdesetih letih, aktualne. Tudi danes ne žanjejo aplavza, če jih izgovarja kakšen cerkveni dostojanstvenik. Lažje pa jih je citirati in manj boleče so za trenutek, ko jih navajamo kot Slomškove v davni preteklosti. A če bi storili samo to, bi zgrešili Slomška in se izneverili njegovemu zgledu. On je bil takrat z njimi misijonaril in to želi od novodošlih misijonarjev ter od slehernega med nami. Zato jih lahko vzamemo kot nalogo, pred katero nas postavlja, okrepljen z njegovim zgledom.

V svojem vsakdanjem življenju se srečujemo z mnogimi zelo različnimi stvarmi, pred katerimi smo vedno nemočni, kajti od nas je odvisno, kako jih doživljamo. Vzemimo na primer bolezen, ki nas je doletela. Nekoga bo to požlahtnilo, postal bo malo manj samozadosten in drzen, počasi se bo začel zavedati, da je življenje minljivo in da v njem ni vse samo po sebi umevno. Drugemu pa bo bolezen začetek nesmisla njegovega bivanja in vir preklinjanja, slabe volje in nazadnje morda tudi obupa. Nekomu prinaša približevanje drugim novo pripravljenost za sožitje in za začetek večnosti njegovega bivanja, drugemu pa konec. In nihče nima zagotovila, da bo šel po poti prvega; mimogrede se lahko znajdemo na poti drugega. Ob takem razmišljanju začnemo slutiti, kako pomembno je učenje našega vsakdanjega bivanja in gospodarjenja v njem. Pri tem so nam velika opora ljudje, ki so pred nami šli skozi življenje in so znali tako gospodariti, da so se zapisali v večnost. Škof Slomšek, zavzet in predan pastir svojega naroda, je jasno videl, kaj pomeni nevera v tem ljudstvu. To je tudi bridko občutil in iz dejstev takratnega časa opozarjal na posledice. Vendar mu spoznanje dokaj žalostnega stanja ni zatemnilo pogleda v lepe stvari tistega časa, kakor mu tudi ni odvzelo volje do dela, temveč prav nasprotno. Da bi jih spremenil, se je podal na delo, šel na misijone in jih vpeljeval po župnijah ter klical na pomoč še druge, v konkretnem primeru misijonarje - lazariste. Žalostna dejstva so mu bila izziv za nove prijeme in resno delo in nikdar za tarnanje in obup. Razveseljujoče stvari pa so mu bile spodbuda za iskreno veselje, da je ob njih zmogel zapeti tudi o hribčku, ki ga bo kupil, kjer bo lahko praznoval in bo pristno veselje tako postalo tudi nekaj trajnega.

Ko danes razmišljamo o novi evangelizaciji in o misijonski razsežnosti svojega življenja in vere, nam niso potrebne visoko leteče misli, temveč veliko bolj zgled človeka, kakršen je Slomšek ali pa še pred njim Vincencij Pavelski. Nista zapravljala moči in časa s tarnanjem nad

nevzdržnim časom, kar se nam danes tako vernikom kakor duhovnikom lahko hitro pripeti, temveč sta ukrepala. Tako sta uresničevala sebe in svoj poklic, spreminjala svet in se ob tem veselila sveta in sebe.

Prošnje vernikov

Nebeški Oče, nagovorjeni po tvoji besedi in zbrani okrog tvojega oltarja se zavedamo darov, ki nam jih naklanjaš, ter nalog, pred katere nas postavljajo tvoji darovi. Polni zaupanja se obračamo k tebi, da nam pomagaš v naši šibkosti, zato te prosimo:

■ Za Cerkev po svetu, naj v vseh ljudstvih in za slehernega človeka odkriva načine in poti, da bo tvoja resnica lahko postala vir življenja vsem ljudem.

■ Za Cerkev na Slovenskem, naj v pastoralni prenovi po Plenarnem zboru odkrije učinkovit misijonski nagovor za našega sodobnega človeka.

■ Za naše družine, naj bodo po vzoru svete družine žarišča vere, upanja in ljubezni in tako varno okolje vsem mladim, da bodo mogli priti do življenja polne prihodnosti.

■ Za nas, ki se zbiramo ob oltarju, da bomo s svojim krščanskim življenjem učinkovit misijonski nagovor v okolju, kjer živimo in delujemo.

■ Za vse misijonarje doma in po svetu, naj bodo s svojim pričevanjem in navdušenim služenjem dobro povabilo mladim za delo v duhovnih poklicih.

Usliši te naše prošnje, Gospod, ki ti jih prinašamo, in nas na priprošnjo sv. Vincencija Pavelskega in blaženega Antona Martina Slomška spremljaj skozi naše vsakdanje življenje, da bomo lahko žive priče tvojega Sina, Jezusa Kristusa, ki živiš in nas ljubiš vekomaj.

Drugi dan – petek, 27. septembra

Uvod v mašo

Danes praznujemo god sv. Vincencija Pavelskega, ustanovitelja lazaristov in sester usmiljenk ter glavnega zavetnika vseh karitativnih dejavnosti v Cerkvi. Živel je v prvi polovici sedemnajstega stoletja in je s svojim življenjem in z ustanovami, ki jih je spodbudil, močno zaznamoval takratno Francijo, ki ga je sprejela za svojega narodnega svetnika. Že takoj pa je razširil svoje delovanje tudi prek meja domovine, v Evropo in misijone. Še vedno živi in deluje nekaj sto različnih ustanov, ki se navdihujejo ob njem. Tudi pri nas so znani: lazaristi, sestre

usmiljenke, Marijine sestre, Zagrebške usmiljenke, Vincencijeva zveza dobrote, Marijanska vincencijanska mladina, Otroci Brezmadežne in Vincencijeva družina.

Slomšek je poznal življenje sv. Vincencija in njegovo misijonsko usmerjenost, zato mu je postal blizu. Duhovno sta se srečali dve sorodni duši, ki jima je šlo za eno samo stvar, za človeka, za njegovo vero in odrešenje.

Lepo je, da letos združujemo in povezujemo njuno praznovanje. Pred nami sta moža, ki sta znala vsak v svojem času in na primeren način prav nagovoriti svoje sodobnike. Te velike umetnosti se moramo vedno znova učiti, mnogokrat pa pogrešimo. S takim razpoloženjem začnimo sveto daritev.

Nagovor: Kristusova ljubezen nas priganja

Eden izmed močnih kazalnikov iskrenih namenov človeka pri njegovem delu je odprtost za vse podobno in še posebej za ljudi z istimi željami in voljo. V čistem služenju ni zavisti in ogroženosti pred konkurenco, temveč veselje nad podobno usmerjenimi in njihovimi uspehi. Tudi pri Slomšku čutimo notranjo čistost in predanost pri delu ob njegovem odkritem veselju nad uspehi sodobnikov, na primer misijonskega škofa Barage, pa tudi nad zgledi iz preteklosti, kot na primer nad Vincencijem Pavelskim, čigar god obhajamo danes. Slomšek je, kakor je razvidno iz njegove pridige ob sprejemu lazaristov leta 1852, zelo dobro poznal življenje in delo sv. Vincencija. Poznavalec obeh lahko hitro opazi veliko podobnosti med njima. Zato lahko mirno zatrdimo, da je bil Slomšek, ker je pač živel kasneje, zelo navdušen nad Vincencijem in njegovim delom. Škofove besede o Vincenciju so iskrene in polne spoštovanja do svetnika, ki si ga jemlje in ga daje za zgled, ko pravi: »Sveti Vincencij, ta veliki apostol ljubezni, je v usodnem sedemnajstem stoletju našel učinkovito zdravilo za vse rane v njegovem času tako globoko razmajane človeške družbe. Svoje sinove, misijonske duhovnike, je pošiljal na bojišča, v bolnice in na galeje, da so ubogim, bolnim in umirajočim dajali tolažbo za dušno in telesno pomoč. Njegova ljubezen je obsegala najdenčke na ulicah in cestah, poiskala je siromake in bolnike. Ni je bilo stiske, ki je ne bi bil znal potešiti. Z dvema družbama, usmiljenimi sestrami in misijonskimi duhovniki, je sv. Vincencij tudi za naše dežele in naše čase postal rešilni angel.«

Če na hitro vzamemo življenje sv. Vincencija, imamo pred seboj zdravega kmečkega fanta, postavljenega na realna tla zanj in za njegovo družino kar krutega življenja. Dela ni bilo, zemlja je bila pusta in težko je bilo preživeti, zato je sanjal o svetli prihodnosti duhovnega stanu in pri tem ni posebej izbiral sredstev, da bi to dosegel. Vendar ga je življenje izučilo, ker se mu

je dal poučiti. Poučen z mnogimi izkušnjami je šel na delo za preganjanega in zapostavljenega, predvsem pa nepoučenega človeka in nikoli več ni odnehal.

Opredeljen v boju za človeka vredno življenje je postajal čedalje bolj odločen in mnogokrat dobesedno trmast. »Živeti Kristusa, da bomo mogli Kristusa prinašati drugim,« je bilo njegovo vodilo, ki mu je podrejal vse. Kadar je bilo treba, je stopil pred vladarja, cerkvenega ali svetnega, in brez dlake na jeziku zahteval pravico za svoje uboge. Do skrajnosti spoštljiv do Cerkve, države in tradicije, je bil v evangeljski gorečnosti in v skrbi za uboge sposoben razbijati stereotipne formule ustaljenega, lagodnega in marsikdaj tudi zaudarjajočega življenja tako svetne kakor cerkvene gosposke, vendar nikoli z napadi, kritiziranjem, omalovaževanjem ali sovraštvom, temveč vedno le z delom. Sestre je prestavil iz zaprtih celic na ceste in v domove, med ljudi in reveže. Uglajene gospe je primoral k delu z najdenčki, otroki pariških revic in pobešnjic, dotlej tudi za verne dame neprijetnemu opraviču. Svoje misijonarje pošilja na podeželje, v misijone, na fronto, kamor koli, samo v urejena mestna okolja ne. Vsem pa je postavil kakorkoli uboge za njihove gospodarje. Kot galjot na galeji je raztrgal vezi vsega, kar bi ga lahko omejevalo pri delu za človeka v njegovih potrebah. Dobesedno je izsilil skupnost, misijonarje - lazariste, ki jih ni smelo nič omejevati pri njihovi službi evangeliju in dosegel je za tisti čas nekaj povsem novega. Tako niso bili več niti redovniki niti škofijski duhovniki, temveč duhovniki in bratje, ki še zmerom živijo v skupnosti, da so čim bolj in čim lažje misijonarji.

V Vincenciju vidimo en sam dinamizem, dejansko in živo čutimo misel, ki jo je tolikokrat ponavljal: »Kristusova ljubezen nas priganja.« In kadar se je zalotil, da je bil utrujen, podobno kot Jezus v Getsemaniju, je, kakor da bi se bil ustrašil, zaklical: »Pa ne moja, temveč tvoja volja naj se zgodi.« Iz tega vira se je tolažil in spodbujal tudi druge, ko je utrujenim in že skoraj obupanim pri delu samo proseče zaklical: »Pojdite in storite še več!«

Ko doumemo Vincencija in Slomška, lahko razumemo, zakaj sta se našla in ujela. Oba sta bila vpeta v ta svet, našla sta se v svetu in sredi potreb, ki so podobne današnjim. Zato tudi povabilo, ki se mu ne smemo in ne moremo izogniti, če ju hočemo vzeti zares.

Prošnje vernikov

Na praznik sv. Vincencija Pavelskega in ob spominu na blaženega Antona Martina Slomška se v duhovni povezanosti z njima zaupno obrnimo k nebeškemu Očetu in ga prosimo:

■ Za vesoljno Cerkev, naj prežeta z evangelijem in misijonsko zavzetostjo sredi sveta pogumno priča za vstalega Zveličarja.

■ Za papeža in škofe, duhovnike in laiške sodelavce, naj polni vere, upanja in ljubezni trdno vztrajajo pri svojem delu in poslanstvu.

■ Za naša župnijska občestva, naj bodo po smernicah Plenarnega zbora v svojem okolju žive priče navdušenja in polne življenja.

■ Za vse karitativne delavce v Cerkvi, naj bodo po zgledu sv. Vincencija zavzeti pri delu, natančni v poslovanju in predani evangeliju.

■ Za Misijonsko družbo in vse vincencijanske dejavnosti, naj bodo zveste svojemu poslanstvu in tako pritegujejo plemenite mlade, da se jim pridružijo.

■ Za naše rajne sorodnike, prijatelje, dobrotnike in posebej za misijonarje, naj bodo deležni nebeškega veselja in nas spremljajo s svojo priprošnjo.

Še veliko bi ti imeli povedati, Gospod, vendar nas poznaš in veš, kaj je za nas dobro, zato nam pomagaj, da ti bomo po zgledu sv. Vincencija mogli slediti, ki živiš in kraljuješ vekomaj.

Tretji dan – sobota, 28. septembra

Uvod v mašo

Sledimo tridnevnic, zato smo lahko včeraj in predvčerajšnjim zaslutili sorodno naravnost Vincencija in Slomška. Teško bi ju označili z neko posebno duhovno smerjo, saj tudi nobeden izmed njiju ni začetnik kakšne posebne smeri v duhovnosti. Pri obeh pa gre za globoko in čvrsto vpetost v življenje, v narod in človeka ter za temeljito poznavanje problemov ljudi in dobe, v kateri živita. Zlasti pa za konkreten odgovor. Zelo malo ali nič ni tarnanja nad situacijo, temveč le delo in uresničevanje načrtov. Nikoli pa ne delovanje kar na slepo, z razmetavanjem moči v prazno ali s kakšnimi trenutnimi duhovnimi, socialnimi in čustveno obarvanimi prijemi. Vsega sta se lotita načrtno in temeljito ter za vse poskrbela z ustreznimi ustanovami. Zato njune ustanove živijo skozi burni tok zgodovine: Vincencijeve že več kot tristo petdeset let, Slomškove pa več kot sto petdeset let, in še vedno ustrezno uresničujejo svoje poslanstvo. V nagovoru nista bila nikoli utrujena in naveličana, temveč vedno budna in mladostna; prav tako so tudi njune ustanove še dandanes.

Poskušajmo opaziti to njuno razpoloženje in se odprimo Božjemu delovanju s ponižnim priznanjem prenekaterega svojega malodušja pri delu, da bomo lahko zajemali iz zgledov in daritve našega Gospoda.

Nagovor: Z vero, navdušenjem in pametjo

Ko opazujemo življenje ljudi in sami sebe, lahko med toliko stvarmi opazimo tudi neko stalno ali pa temeljno zlomljenost človeka, znotraj katere zaslutimo tudi svoj izvorni greh. Gre namreč za našo razpetost med tem, kar si želimo biti in vemo, da bi morali biti, ter tistim, kar nato dejansko dosežemo. Slednje je po navadi še najslabše. Včasih pa to zlomljenost uporabljamo kot spretnost, da znamo dati drugačne obljube od tistega, kar nameravamo storiti. Zlasti pri volilnih obetih je taka sposobnost dobrodošla. Podobno ravnanje je marsikdaj dobrodošlo tudi nam, vernim ljudem ali duhovnikom. Dovolj je moči, ko je treba deliti moralne nauke in druge poučevati, zmanjkuje pa je, ko je treba govorjeno tudi živeti. Ob pogledu na stisko bližnjega ali pa okolja nasploh je pogosto najlažje zavzdihniti in z vso pobožnostjo zmoliti kakšen očenaš za rešitev, da si pomirimo vest in se lahko usmerimo v kaj bolj pomirjajočega. Vendar take duhovnosti ne moremo imeti za zdravo, temveč ob njej lahko hitro začutimo, da je le beg in reševanje samega sebe, ne pa evangeljski žar, ki bi moral zajeti svet. Je pa nevarna, ker nas nanjo okolje premalo opozarja. Človek si je vedno želel, sodobni pa je še posebej nagnjen k temu, da ga nič ne vznemirja. Dokler nas kdo le prijazno vabi in ne nadleguje z delom in ukrepi, je vse v redu, kadar pa gre za konkretne posege in spremembe, se zbudimo in si motilca želimo utišati.

Vincencij in Slomšek sta si bila v tem pogledu zelo podobna. Oba sta bila v svojem ravnanju daleč od pobožnih želja in lažne duhovne tolažbe. Povsem konkretno sta posegala v življenje in v probleme, pri tem pa še dandanes vseskozi čutimo njuno temeljitost. Poseg mora biti učinkovit ne le v trenutku, temveč še posebej v prihodnosti. Ni jima šlo za trenutne rešitve in žetev slave ob tem, temveč predvsem za stalnost. Tako je Slomšek spet opazil Vincencijevo načrtnost in jo vsadil v svoje okolje. To je lepo izrazil v slovenskem nagovoru ob prihodu lazaristov v Celje leta 1852: »Sv. Vincencij se je napotil po deželi med ljube kmečke ljudi, ker je videl, koliko jih v popolni nevednosti in pregrešnem stanu živi in nesrečno umrje. Pristrčno jih uči, k pokori opominja, veliko spoved z njimi opravlja in se veseli zveličavnega sadu njihovega spreobrnjenja. Pridruži si petero bogoljubnih duhovnikov in utemelji duhovno družbo misijonarjev, ki so jo sv. oče, papež Urban VIII., potrdili. Kamor so njegovi misijonarji prišli in sv. misijon obhajali, se je sveta vera pomladila, krščansko vedenje poboľjšalo,

sovražniki so se spravili in si prijazno roke podali, krivice so se poravnale, Božji Duh pa je po misijonu med ljudmi prebival... Ali gorečemu služabniku božjemu še tudi to vse ni bilo zadosti. Z žalostnim srcem se je oziral okoli po širokem svetu in neizmerno bolečino občutil, ko je videl, da še toliko ljudstev in narodov pravega Boga ne pozna, še ne zna izrekati presladkega imena Jezusa, božjega Sina, in ne pozna zveličavne poti k nebesom. Zato sklene, svoje sinove kakor prave misijonarje razposlati po vsem svetu, naj razširjajo kraljestvo božje, in ako bi Bog hotel, bi tudi z veseljem umrli za čast in slavo sv. Križa.«

Vincencijeva temeljitost in načrtnost je dobila zaradi Slomškove odprtosti in zavzetosti (po dobrih dvesto petindvajsetih letih) svoj prostor tudi v naših deželah. V istem duhu se je utrjevalo tudi pri nas načrtno delo s preprostim kmečkim prebivalstvom in krepila misijonska odprtost tukajšnje krajevne Cerkve. Lazaristi so ostali zvesti Slomškovega pogumu, da jih je sprejel, saj je moral nemalokrat braniti to svojo potezo. Po njegovem zgledu in iz duha sv. Vincencija so poprijeli za delo ter v sodelovanju s škofijskimi duhovniki in redovniki krepko posegli v življenje naše krajevne Cerkve. Vseskozi jih je odlikovala odprtost za potrebe okolja in vedno jih je bolj skrbela krajevna Cerkev kakor lastna skupnost. Premisijonarili so vso lavantinsko škofijo in nato vse naše dežele ter s kleno besedo in odločnim značajem pripomogli k oblikovanju slovenskega kristjana. Vse to ni ostalo neopaženo ne pri navdušencih med svetnimi duhovniki in škofi ne pri svetnih oblasteh, ki jim njihovo delovanje ni šlo vedno v račun. Še posebej močno se je to občutilo med drugo vojno in po njej. Od novih, Cerkvi nenaklonjenih oblasti, so doživeli najhujše preganjanje in malodane uničenje. Vendar so brez strehe nad glavo in imetja nadaljevali delo; v zaporih, izgnanstvu, tujini, misijonih in kolikor je bilo postopoma mogoče, tudi v domovini. V novih časih in vzporedno s spremembami so se vedno lotevali novih, času primernih nalog. Tudi ob tem so doživljali nasprotovanja in preganjanja, ki pa so vedno le potrjevala pravilnost njihovega ravnanja in skladnost z Vincencijevim opozarjanjem: »Gorje Družbi, ki bi jo le hvalili.«

Obhajanje stopetdesete obletnice delovanja te Vincencijeve in Slomškove ustanove v naši deželi je zato praznik njenega pravilnega ravnanja, evangeljske naravnosti in zavzete gorečnosti. Zgodovina izreka priznanje temeljitosti njenega dela in ohranja spomin na vse tiste, ki so jima skozi čas sledili v Misijonski družbi ter jima ostajali zvesti v poslanstvu, tudi kadar so jih zaradi tega preganjali. Za vse nas danes pa je povsem konkretna pobuda, kako se ne le z željami, temveč predvsem z dejanji v predanosti Bogu da spreminjati pot zgodovine, ki je marsikdaj drugače naravnana. Za Vincencija in Slomška se nič ne konča, zanju je življenje

večno, zato jima ni škoda nobenega napora. Njuni nasledniki v Misijonski družbi so jima znali slediti, ob lepem, častitljivem jubileju, pa smo zdaj na potezi mi.

Prošnje vernikov

Nebeški Oče, na različne načine nas nagovarjaš in odrešuješ skozi vso zgodovino in tudi danes. Da bi znali to odkrivati in pri tem dobro sodelovati, se obračamo k tebi v skupnih prošnjah:

- Spremljaj vesoljno Cerkev in razsvetluj njene voditelje, da bodo znali in zmogli slediti navdihom Svetega Duha ter prav voditi ljudi k vere polnemu življenju.

- Za vse redovne skupnosti na Slovenskem, naj iz korenin svojih ustanoviteljev črpajo moč za svoje poslanstvo ter v živi vpetosti v sedanji čas odkrivajo prave poti za nagovor današnjega človeka.

- Za današnje mlade, da bi se kljub liberalizmu pogumno odločali za vzpostavljanje takšnih medsebojnih odnosov, ki bodo temelj zdravih družin in obetavne prihodnosti.

- Za slovensko provinco Misijonske družbe lazaristov, naj iz sadov svoje bogate zgodovine in prežeta z duhom sv. Vincencija in bl. Slomška poživlja svoje delo in pogumno sprejema nove izzive.

- Za rajne dobrotnike različnih ustanov v Cerkvi, naj bodo za svojo dobroto in nesebično pomoč deležni večne sreče tvoje neskončne dobrote.

Usliši te naše prošnje, Gospod, in nam pomagaj, da bomo kakor Slomšek in Vincencij vedno zaupali vate, ki nas edini lahko uslišiš. Ti, ki živiš in kraljuješ vekomaj.

Osnutek za Slomškovo nedeljo je v Oznanjevalcu.